

og jeg synes, at det i og for sig var et meget godt Motiv. — Det er kun disse Faktiske Oplysninger, jeg har tilladt mig at give.

Konsejlspræsidenten (Reedtz-Thott): Det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) rettede forskellige Bemærkninger til mig, som væsentlig drejede sig om de Udtalelser, der fra min Side ere faldne i det andet Ting. Jeg har i disse Dage i et hverværende Blad læst en Del meget lignende Betragtninger, og jeg kan ikke nægte, at hele den Maade, paa hvilken man ønskede dette Angreb paa Ministeriet staaet til, viste en vis fjendtlig Tendens, som egentlig ikke laa i det ærede Medlems Begyndelsesudtalelser. — Det ærede Medlem skal ikke faa mig til at tage stærkt paa Vej i denne Sag. Og saa Ministeriet ønsker at komme til den bedste og roligste Forstaaelse her paa Finansloven paa samme Maade, som det fra første Færd har været Regeringens Opgave at søge at komme frem ad Mæglingens Vej. Men naar det ærede Medlem brugte den Argumentation lige over for de Medsættelser, der ere foretagne paa Finansloven, at Forskellen mellem den Sum, der er forlangt, og den, der er bevilget, kun er 0,4 pCt., vil jeg paa staa, at det er det fladeste, jeg nogen Sinde har hørt af en Argumentation. Naar der forlanges en Bevilling til visse Ting, som ere nødvendige for en Administration, eller naar der forlanges en Bevilling til en Administrationsbranche, kan det virkelig ikke paa nogen Maade hjælpe, at der bliver bevilget dobbelt saa meget paa en anden Administrationsgren. Dette kan med fuld Føje anses, naar man kommer frem og siger, at der mangler kun 0,4 pCt. i de af Regeringen foreslaaede Bevillinger paa Finansloven. Det ærede Medlem vil dog vel heller ikke nægte mig, at der er Posten, paa hvilke en Medsættelse blot paa 10 Kr. vilde umuliggøre at administrere; hvis Medsættelsen angaar Ting, som ere lovlig bevilgede, og der manglede blot det mindste i det dertil fornødne, er det ikke at opfylde de Betingelser, som man nødvendigvis maa stille. Jeg vil ikke hermed sige, at der mangler Bevillinger paa dette Budget, som ere hjemlede i bestaaende Love, og som man af den Grund maa gøre Fordring paa. Det, der har bevirket, at Ministeriet har maattet udtale sig saaledes, som det har maattet gøre i det andet Ting, er jo, at det viser sig, at der er en stadig stærkere Tendens til ikke at give Bevillinger paa bestemte Omraader, hvorom der allerede tidligere gentagne Gange har været Uenighed, og hvor-

om der ogsaa i Fjor har været Uenighed i begge Ting, at disse Bevillinger altsaa ikke engang ere givne i den Størrelse, som de sit ved Bevillingen i Fjor, og at det uimodsiget er kommet frem fra Flertallets Medlemmer i det andet Ting, at saadanne Medsættelser skulde fortsættes. — Jeg ser derfor ikke, at der er nogen Modstrid imellem den Opgave, som Ministeriet har erklæret for at være sin, nemlig at staa som Mægler mellem Tingene, og den Optraeden, som jeg har vist ved Finanslovens Behandling i det andet Ting, thi jeg har just bestemt fremhævet, at jeg maatte betragte det som Ministeriets Opgave at være Mægler mellem Tingene, saa længe som der er et virkeligt Ønske til Stede om, at en saadan Mægling skulde ske. Det er min fuldeste Overbevisning, at der er det Ønske til Stede i begge Ting. Jeg tror ogsaa, at man vil kunne komme til en Forstaaelse, jeg tvivler ikke derom, og jeg vilde anse det for aldeles urimeligt, hvis man over for saadanne dog forholdsvis smaa Bevillinger som disse, der her er Tale om, ikke skulde kunne komme til en Forstaaelse. — Det er det, jeg har ønsket over for det ærede Medlem at fremføre; thi jeg tror ikke, at der er nogen særlig Gruud til at tage saa overordentlig stærkt paa Vej i dette Øjeblik.

Det. Hansen: Den ærede Konsejlspræsident bebrejdede mig, at jeg havde taget for stærkt paa Vej. Ja, naar den ærede Konsejlspræsident paa en saa højtidelig Maade i det andet Ting kommer og afgiver en Erklæring, som er af den største Betydning for hele Landets Styrelse, maa han virkelig undskyldes, at jeg tillægger hans Ord nogen Betydning. Det er meget muligt, at jeg ikke skulde tillægge dem nogen Betydning, men den ærede Konsejlspræsident kan ikke bebrejde mig, at jeg har gjort det. — Den ærede Konsejlspræsident bebrejdede mig ogsaa en Tendens; det var en fjendtlig Tendens. Tillad mig at sige dertil, at jeg ved med mig selv, at jeg har ikke den mindste fjendtlige Tendens over for Ministeriet. Men hvad der maaste har givet mine Ord en vis Bitterhed — for Resten synes jeg, at jeg tog det med nogenlunde godt Humør, men det kan jo være, at der var en lille Braad til Stede — var nærmest det, der passerede forleden, netop den Dag, da den ærede Konsejlspræsident afgav sin Erklæring i Folketinget. Jeg betragter det egentlig, som om den ærede Konsejlspræsident, for at bruge et Billede, gaar ned i Folketinget og siger: Hvis I ikke bevilger disse Brisantgranater og Bagladehaubitzer osv. saa sprænge I mig i Luften, Men mine Herrer,